

Arrest

nr. 159 049 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 20 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die loco advocaat D. DYTRYCH verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 januari 2000 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.2. Op de 18 maart 2002 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot verblijf.

1.3. Op 11 april 2002 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.4. Op 23 september 2003 treedt de verzoekende partij in Marokko in het huwelijk met mevrouw B.A. Op 2 december 2008 scheiden zij uit de echt.

1.5. Op 28 november 2003 wordt de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis te Antwerpen, waar zij vrijkomt op 19 mei 2004.

1.6. Op 28 september 2007 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.7. Op 30 april 2010 wordt de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met 3 jaar uitstel voor wat de voorlopige hechtenis te boven gaat.

1.8. Op 27 december 2010 treedt de verzoekende partij in Marokko in het huwelijk met mevrouw Z.B. van Nederlandse nationaliteit.

1.9. Op 9 september 2011 wordt de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

1.10. Op 27 juni 2013 wordt de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot 6 jaar gevangenisstraf.

1.11. Op 16 december 2014 verleent de Commissie van Advies voor vreemdelingen ongunstig advies aangaande de terugwijzing van de verzoekende partij naar Marokko.

1.12. Op 20 juli 2015 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een koninklijk besluit tot uitzetting genomen. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene werd gemachtigd tot onbeperkt verblijf in het Rijk op 18 maart 2002 op basis van artikel 2§4 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat betrokkene op 23 september 2003 in het huwelijk is getreden met BELADEL Aïcha, geboren te Saka in 1977, van Marokkaanse nationaliteit; dat er uit deze unie geen kinderen werden geboren;

Overwegende dat het echtpaar op 02 december 2008 uit de echt is geschieden;

Overwegende dat betrokkene op 27 december 2010 in het huwelijk is getreden met ZEHOUBANI Bouchra, geboren te Heerlen op 14 september 1999, van Nederlandse nationaliteit;

Overwegende dat hij daarna gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich tussen 01 januari 2003 en 29 november 2003 schuldig heeft gemaakt aan bezit, verkoop of te koop stellen van psychotrope stoffen, zijnde amfetamine en MDMA, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, zijnde heroïne, cocaïne en cannabis, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feiten waarvoor hij op 30 april 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 3 jaar voor wat de voorhechtenis te boven gaat;

Overwegende dat hij zich tussen 23 februari 2008 en 10 september 2011 schuldig heeft gemaakt aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, zijnde cannabis, cocaïne en heroïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, zijnde cannabis, cocaïne en heroïne, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een

minderjarige boven de voile leeftijd van 16 jaar, in staat van bijzondere herhaling, feiten waarvoor hij op 27 juni 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Gezien het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen van 16 december 2014 dat enerzijds rekening houdt met de natuur en de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten in het kader van de wet op de verdovende middelen en anderzijds met de lange duur van zijn sinds 2002 toegelaten verblijf, het belang van de familiebezoeken die intense banden creëren met de familiale cel, zijn huwelijk met een Nederlandse onderdaan die hem bezoekt in de gevangenis en het in stand houden van het bestaan van een effectieve familiale cel;

Overwegende dat de Commissie met betrekking tot het voorstel tot uitzetting een ongunstig advies geeft omdat de terugwijzing van betrokkene naar Marokko onvermijdelijk zou leiden tot een scheiding met zijn Nederlandse echtgenote en ernstig afbreuk zou doen op de eerbiediging van zijn privé-en gezinsleven;

Overwegende dat zijn echtgenote alsook andere familieleden hem komen bezoeken in de gevangenis;

Overwegende dat een uitzetting maatregel een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van betrokkene zoals bedoeld in het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat ten gevolge van de lange duur van zijn verblijf, kan worden beschouwd dat hij in België sociale banden heeft ontwikkeld;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat hij het grootste deel van zijn leven in Marokko heeft doorgebracht; dat hij sinds 15 jaar in het Koninkrijk leeft; dat betrokkene tijdens deze periode meer dan 4 jaar opgesloten is geweest in de gevangnissen van het Koninkrijk;

Overwegende dat betrokkene op de leeftijd van 23 jaar op het grondgebied in aangekomen; dat zijn twee huwelijken (zijn laatste in december 2010) hebben plaatsgehad in Marokko en dat zijn Nederlandse echtgenoot niettegenstaande ze hem regelmatig bezoekt in de gevangenis nooit inschrijving heeft gevraagd op het grondgebied;

Overwegende dat het niet blijkt dat hij zich ver van de Marokkaanse gemeenschap zou houden, zodanig dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong onmogelijk zou zijn;

Overwegende dat noch zijn huwelijk, noch de regularisatie van zijn verblijf zijn crimineel gedrag hebben gewijzigd;

Overwegende dat betrokkene de mogelijkheid had om terug te keren op het rechte pad, maar in tegendeel weloverwogen heeft gekozen om zijn delinquente drugsactiviteiten;

Overwegende de totale minachting getoond door betrokkene voor andermans gezondheid die ernstig wordt geschaad door het gebruik van harddrugs, de belangrijkheid van de tentoongespreide handel, de juiste rol die de zijne was in het kader van een zeer gestructureerde vereniging van misdadigers, het doel van het profijt dat hij heeft nagestreefd en de aanzienlijke schade die dergelijke feiten berokkenen aan het sociale weefsel in zijn geheel;

Overwegende dat de drugshandel een echte plaag vormt die de openbare gezondheid schaadt en die de openbare orde aantast en dat het bijgevolg is gerechtvaardigd zich te beschermen tegen betrokkene die bijdraagt aan zijn ontwikkeling;

Overwegende de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels systematisch met voeten treedt;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een uitzetting hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat, bijgevolg, zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van penale inbreuken door zijn persoonlijk gedrag en de uiterste ernst van de gepleegde feiten, voldoende bewezen door de zware tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraf; dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- (...) , wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij, met betrekking tot de bevoegdheid, machtsoverschrijding aan alsook de schending van artikel 20, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij betoogt dat zij uit de bestreden beslissing niet kan afleiden dat deze genomen werd door de hiertoe bevoegde persoon, dat een besluit tot uitzetting conform artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel door de Koning kan worden genomen, dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden of deze wel degelijk genomen werd door de Koning noch of deze werd ondertekend door de Koning. De verzoekende partij wijst erop dat het koninklijk besluit evenmin werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Zij vervolgt dat evenmin uit de bestreden beslissing af te leiden valt of deze werd mede-ondertekend door de bevoegde minister of staatssecretaris, dat de enige handtekening die terug te vinden is op de bestreden beslissing, zoals haar betekend, deze is van V.D., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat conform het delegatiebesluit een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins de bevoegdheid heeft om een beslissing tot uitzetting conform artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet te nemen. De verzoekende partij meent dan ook dat het haar niet mogelijk is om haar beroepsmogelijkheden correct in te schatten. Zij vreest dat de bestreden beslissing niet door de hiervoor exclusief bevoegde persoon werd genomen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij minstens haar zorgvuldigheidsplicht schendt om de correcte vermeldingen en handtekeningen aan te brengen op de haar betekende beslissing tot uitzetting.

3.1.2. Hoewel het door de verzoekende partij aangebrachte voor eensluidend verklaard afschrift van de bestreden beslissing inderdaad ondertekend is door V.D., attaché, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het bestreden besluit wel degelijk ondertekend is door de Koning en mede-ondertekend door de bevoegde staatssecretaris. De omstandigheid dat een voor eensluidend verklaard afschrift van een besluit wordt ondertekend door een attaché brengt niet *ipso facto* met zich dat dat besluit door deze ambtenaar genomen werd.

Het eerste middel mist bijgevolg feitelijke grondslag.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 20, tweede lid en artikel 21 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht *iuncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert.

3.2.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de door haar geschonden geachte beginselen, meent de verzoekende partij dat conform artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel de Koning een gevestigde vreemdeling uit het Rijk kan zetten, wanneer hij de openbare orde of veiligheid van het land ernstig heeft geschaad. Zij wijst erop dat eerst een advies moet worden ingewonnen van de Commissie voor advies voor vreemdelingen. Na het citeren van artikel 21, §3 van de vreemdelingenwet, wijst de verzoekende partij erop dat zij een onbeperkt verblijfsrecht heeft sinds 11 april 2002, aldus meer dan tien jaar en dat zij thans een gevestigde vreemdeling is. De verzoekende partij wijst erop dat zij de eerste 16 jaar van haar minderjarige leven in Marokko verbleef, dat zij de daaropvolgende 22 jaar in België verbleef waarvan de laatste 13 jaar in legaal verblijf. De verzoekende partij wijst erop dat zij in aanmerking komt voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit, waarna zij citeert uit artikel 12bis van de Wetboek van de Belgische nationaliteit. De verzoekende partij stelt dat zij gehuwd is met een Nederlandse onderdane sedert 27 december 2010, waarna zij het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen van 16 december 2014 citeert en erop wijst dat de Commissie van mening is dat een uitzetting uit het Rijk voor haar en haar echtgenote een schending zou teweegbrengen van hun recht op een familieleven, dat de Commissie eveneens rekening houdt met haar verblijf van méér dan 10 jaar in het Rijk. De verzoekende partij meent dat niettegenstaande dit advies, de verwerende partij trachtte het kabinet van de staatssecretaris te overhalen een Koninklijk besluit tot uitzetting voor te leggen ter ondertekening.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij aldus in de bestreden beslissing afwijkt van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, dat hoewel dit geen bindend advies betreft, er op de verwerende partij een bijzonder motiveringsplicht rust in die zin dat indien het advies niet wordt bijgetreden er in de beslissing moet worden gemotiveerd om welke redenen dit advies niet wordt gevolgd. De verzoekende partij meent dat de motivering niet mag beperkt blijven tot een louter tegenspreken van het advies, maar duidelijk moet maken waarom de beslissende overheid meent de argumenten waarop het advies steunt niet te kunnen volgen. Zij duidt erop dat afwijken slechts mogelijk zal zijn indien wettige motieven worden gegeven om van het advies af te wijken en indien uit de formele motivering van het besluit blijkt op grond van welke precieze, juiste en pertinente motieven wordt afgeweken van het advies, dat elk dossier aan een individueel onderzoek moet onderworpen worden. Zij meent dat een passende leidraad hiervoor terug te vinden is in de Europese rechtspraak, daar het Europees Hof immers enkele richtinggevende criteria bepaalde om te beoordelen of er een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving in zaken betreffende een uitzetting van een gevestigde vreemdeling om redenen van openbare orde. De verzoekende partij somt de voormelde criteria op:

- de aard en de ernst van de gepleegde strafrechtelijke feiten
- de duur van het verblijf van de verzoekende partij in de Verdragsluitende Staat waaruit zij dreigt verwijderd te worden
- de tijd die is verlopen sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten en het gedrag van de verzoekende partij tijdens deze periode
- de nationaliteit van alle betrokken personen
- de gezinssituatie van de verzoekende partij, onder meer de duur van haar huwelijk en andere elementen die wijzen op een effectieve beleefde gezinssituatie tussen partners
- of de partner van de verzoekende partij bij het begin van de relatie op de hoogte was van de strafrechtelijke inbreuk(en)
- of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, zo ja, hun leeftijd

- de ernst van de moeilijkheden die de partner van de verzoekende partij zou ondervinden in het land van herkomst van deze laatste, waarbij wordt opgemerkt dat het enkele feit dat de partner moeilijkheden kan ondervinden bij het vergezellen van de verzoekende partij op zich een verwijdering niet in de weg staat
- het hoger belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die deze kinderen waarschijnlijk zullen ondergaan in het land waarnaar de verzoekende partij zal worden verwijderd
- de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en deze met het land van bestemming.

De verzoekende partij wijst voorts naar artikel 21, §3 van de vreemdelingenwet waaruit zij afleidt dat in haar situatie er een bijkomende motiveringslast rust op de schouders van de verwerende partij daar zij minstens 10 jaar ononderbroken legaal in het Rijk verblijft en in aanmerking komt voor het indienen van een nationaliteitsverklaring, dat het aan de verwerende partij is om aan te geven waarom deze elementen niet doorwegen. Volgens de verzoekende partij is de verwerende partij onterecht van mening dat zij het grootste deel van haar leven in Marokko heeft doorgebracht, dat zij echter sinds 1993, op 16-jarige leeftijd, in België verblijft, dat zij aldus 16 jaar in Marokko verbleef als kind en intussen 22 jaar in België verblijft, dat de verwerende partij onterecht stelt dat zij voldoende banden heeft met haar land van herkomst om terug te kunnen keren, dat zij haar land van herkomst heeft verlaten op minderjarige leeftijd, dat zij nooit eerder heeft ingestaan voor haar onderhoud in haar land van herkomst, dat zij nooit afgestudeerd is in het land van herkomst, dat zij een werkverleden heeft in België, doch niet in Marokko, dat zij geen eigendommen heeft in Marokko en aldaar geen opvangnetwerk heeft. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij is nagegaan wat haar mogelijkheden zijn in Marokko, dat zij nalaat aan te geven bij welke familieleden zij terecht zou kunnen, dat zij immers geen familiaal, noch sociaal opvangnetwerk heeft in Marokko, dat zij een Marokkaanse huwelijksakte voorlegt maar dit geenszins haar effectieve banden met Marokko aantoon, aangezien het huwelijk met volmacht betreffen. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij nagelaten heeft het land van herkomst te contacteren teneinde informatie te bekomen met betrekking tot haar huidige statuut in Marokko, dat zij niet verder ingaat op het huwelijk met een Nederlandse onderdane, dat haar partner een in Nederland geboren dame is met de Nederlandse nationaliteit, die nooit eerder in Marokko heeft gewoond en geen banden met dit land vertoont, dat van haar niet kan worden verwacht dat zij haar echtgenoot vergezelt naar Marokko bij een uitzetting van de verzoekende partij, dat de verwerende partij niet is nagegaan of haar partner überhaupt op Marokkaans grondgebied toegelaten zou worden.

Ten slotte meent de verzoekende partij dat een uitzetting een onverantwoorde inbreuk is in haar gezinsleven met haar echtgenote, dat van de verwerende partij moet kunnen worden verwacht dat zij een degelijke belangenafweging maakt om zo in alle redelijkheid tot een beslissing te kunnen komen, dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verzoekende partij een ernstige, actuele en reële bedreiging vormt voor de openbare orde, dat de verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken en te motiveren wat het ernstige, actuele en reële gevaar voor de maatschappij *in casu* inhoudt, dat zij uit de bestreden beslissing niet kan afleiden of de te verwachten gevolgen van een uitzetting degelijk werden onderzocht, dat *in casu* alle redelijkheid ontbreekt.

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke bepalingen, immers geduid dat de verzoekende partij wordt uitgezet omdat uit de in de bestreden beslissing opgesomde feiten blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. In de bestreden beslissing wordt voorts gewezen op het ongunstig advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen daar een terugwijzing naar Marokko onvermijdelijk zou leiden tot een scheiding met haar Nederlandse echtgenote en een afbreuk zou doen aan de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven. Echter kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat de echtgenote van de verzoekende partij alsook andere familieleden haar kwamen bezoeken in de gevangenis, dat een uitzetting een inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven, zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM, dat, tengevolge van de lange duur van haar verblijf, kan beschouwd worden dat zij in België sociale banden heeft ontwikkeld, doch dat deze inmenging gerechtvaardigd is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Hierbij wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Marokko doorbracht en sinds 15

jaar in het Rijk leeft en tijdens deze periode 4 jaar in de gevangenis was opgesloten, dat zij op leeftijd van 23 jaar op het grondgebied is aangekomen, dat haar Nederlandse echtgenote, niettegenstaande zij haar regelmatig bezoekt in de gevangenis, nooit inschrijving heeft gevraagd op het grondgebied, dat niet blijkt dat zij zich ver van de Marokkaanse gemeenschap zou houden, zodanig dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is, dat noch haar huwelijk noch haar regularisatie haar crimineel gedrag hebben gewijzigd, dat zij de mogelijkheid had om terug te keren op het rechte pad, maar in tegendeel weloverwogen heeft gekozen om haar delinquente drugsactiviteiten (verder te zetten). Eveneens wordt in de bestreden beslissing gewezen op de totale minachting die de verzoekende partij toont voor andermans gezondheid die ernstig wordt geschaad door het gebruik van harddrugs, de belangrijkheid van de tentoongespreide handel, de juiste rol die de hare was in het kader van een zeer gestructureerde vereniging van misdadigers, het doel van het profijt dat zij heeft nagestreefd en de aanzienlijke schade die dergelijke feiten berokkenen aan het sociale weefsel in het geheel, het feit dat de drugshandel een echte plaag vormt die de openbare gezondheid schaadt en die de openbare orde aantast. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gemotiveerd dat het bijgevolg gerechtvaardigd is zich te beschermen tegen de verzoekende partij die bijdraagt aan haar ontwikkeling. Voorts wordt gewezen op de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers, op het feit dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen de verzoekende partij die haar regels systematisch met de voeten treedt, dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een uitzetting hiertoe een gepaste maatregel vormt. Tenslotte kan in de bestreden beslissing gelezen worden dat de verwijdering van de verzoekende partij een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van penale inbreuken door haar persoonlijk gedrag en de uiterste ernst van de gepleegde feiten, voldoende bewezen door de zware tegen haar uitgesproken gevangenisstraf, dat de zeer ernstige bedreiging van de openbare orde die uit het gedrag van de verzoekende partij voortvloeit zodanig is dat haar familiale en persoonlijke belangen (en die van de haren) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

De verzoekende partij is van mening dat wanneer het advies niet wordt bijgetreden er in de beslissing moet worden gemotiveerd om welke redenen dit advies niet wordt gevolgd. De verzoekende partij meent dat de motivering niet mag beperkt blijven tot een louter tegenspreken van het advies, maar duidelijk moet maken waarom de beslissende overheid meent de argumenten waarop het advies steunt niet te kunnen volgen. Zij duidt erop dat afwijken slechts mogelijk zal zijn indien wettige motieven worden gegeven om van het advies af te wijken en indien uit de formele motivering van het besluit blijkt op grond van welke precieze, juiste en pertinente motieven wordt afgeweken van het advies, dat elk dossier aan een individueel onderzoek moet onderworpen worden. De Raad wijst erop dat uit voorgaande motieven duidelijk blijkt dat het advies niet louter wordt tegengesproken door de verwerende partij in de bestreden beslissing doch met precieze en pertinente motieven wordt weergegeven om welke redenen het advies niet wordt gevolgd. Er wordt immers gewezen op de redenen waarom haar langdurig verblijf en haar huwelijk met een Nederlandse onderdane geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Zo wordt, het weze herhaald, gemotiveerd dat de verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Marokko doorbracht en sinds 15 jaar in het Rijk leeft en tijdens deze periode 4 jaar in de gevangenis was opgesloten, dat zij op leeftijd van 23 jaar op het grondgebied is aangekomen, dat haar Nederlandse echtgenote, niettegenstaande zij haar regelmatig bezoekt in de gevangenis, nooit inschrijving heeft gevraagd op het grondgebied, dat niet blijkt dat zij zich ver van de Marokkaanse gemeenschap zou houden, zodanig dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is, dat noch haar huwelijk noch haar regularisatie haar crimineel gedrag hebben gewijzigd. Voorts wordt ook uitgebreid gewezen op de natuur en de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten en over de redenen waarom de verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde, waarbij gewezen wordt op het gedrag van de verzoekende partij en de gevolgen van de door haar gepleegde feiten. Tenslotte kan in de bestreden beslissing gelezen worden dat de verwijdering van de verzoekende partij een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van penale inbreuken door haar persoonlijk gedrag en de uiterste ernst van de gepleegde feiten, voldoende bewezen door de zware tegen haar uitgesproken gevangenisstraf, dat de zeer ernstige bedreiging van de openbare orde die uit het gedrag van de verzoekende partij voortvloeit zodanig is dat haar familiale en persoonlijke belangen (en die van de haren) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Gelet op voorgaande motieven, die betrekking hebben op het geval van de verzoekende partij, kan vastgesteld worden dat de verwerende partij het dossier van de verzoekende partij aan een individueel onderzoek heeft onderworpen.

In zoverre de verzoekende partij wijst op artikel 21, §3 van de vreemdelingenwet en meent dat er een bijkomende motiveringslast rust op de schouders van de verwerende partij daar zij minstens tien jaar

ononderbroken legaal in het Rijk verblijft en in aanmerking komt voor het indienen van een nationaliteitsverklaring, dat het aan de verwerende partij is om aan te geven waarom deze elementen niet doorwegen, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel daar zij het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting, terwijl artikel 21, §3 van de vreemdelingenwet van toepassing is op ministeriële besluiten tot terugwijzing. Dergelijk betoog mist aldus juridische grondslag.

Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.2.4. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat elk dossier aan een individueel onderzoek moet onderworpen worden en dat de Europese rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hiervoor een passende leidraad geeft; dat het richtinggevende criteria betreft om te beoordelen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving in zaken betreffende een uitzetting van een gevestigde vreemdeling om redenen van openbare orde, waarbij zij wijst op de criteria. De verzoekende partij meent dat het aan de verwerende partij is aan te geven waarom 'deze' elementen niet doorwegen, mede gelet op de bijzondere motiveringslast die op de schouders van de verwerende partij rust ingevolge artikel 21, §3 van de vreemdelingenwet.

3.2.4.1. Vooreerst herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel daar zij het voorwerp uitmaakt van een Koninklijk besluit tot uitzetting, terwijl artikel 21, §3 van de vreemdelingenwet van toepassing is op ministeriële besluiten tot terugwijzing.

3.2.4.2. Voorts is het duidelijk uit het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift en de verwijzing naar bepaalde zaken van het EHRM dat zij van mening is dat diende gemotiveerd te worden betreffende artikel 8 van het EVRM en de 'richtinggevende criteria om te beoordelen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving in zaken betreffende een uitzetting van een gevestigde vreemdeling om redenen van openbare orde'.

De Raad dient er voor alles op te wijzen dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht bevat.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij criteria opsomt maar niet *in concreto* aantoont met welke 'richtinggevende criteria' de verwerende partij geen rekening heeft gehouden in haar beoordeling.

3.2.4.3. Ten overvloede dient de Raad vast te stellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk naar voren komt dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen met inachtneming van de door de verzoekende partij opgesomde criteria.

3.2.4.3.1. Immers wordt betreffende de aard en de ernst van de gepleegde strafrechtelijke feiten uitgebreid gemotiveerd. Zo wordt gewezen op de verschillende gepleegde strafrechtelijke feiten en de verschillende daarvoor opgelopen veroordelingen, op het feit dat gelet op deze feiten de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde heeft geschaad, op het feit dat de verzoekende partij ondanks haar regularisatie en haar huwelijk weloverwogen heeft gekozen de delinquente activiteiten verder te zetten, op de totale minachting van de verzoekende partij voor andermans gezondheid die ernstig geschaad wordt door het gebruik van harddrugs, de belangrijkheid van de handel, de juiste rol die de hare was in het kader van een zeer gestructureerde vereniging van misdadigers, het doel van het profijt en de aanzienlijke schade die dergelijke feiten berokkenen aan het sociale weefsel in het geheel, op het feit dat de drugshandel een echte plaag vormt die de openbare gezondheid schaadt en die de openbare orde aantast en op de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers.

3.2.4.3.2. Betreffende de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het land waaruit zij dreigt te worden verwijderd, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Marokko heeft doorgebracht, dat zij sinds 15 jaar in het Rijk leeft, dat zij tijdens deze periode 4 jaar opgesloten is geweest in gevangenissen en dat zij op leeftijd van 23 jaar op het grondgebied is aangekomen. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij onterecht van mening is dat zij het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht in Marokko daar zij sinds 1993, aldus vanaf haar 16 jaar, in België verblijft. Echter stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering die zij geenszins aannemelijk maakt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied voor het eerst gemeld wordt op 27 januari 2000.

3.2.4.3.3. Met betrekking tot de tijd die verlopen is sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten en het gedrag van de verzoekende partij sinds die periode, kan in de bestreden beslissing gelezen worden dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten tussen 1 januari 2003 en 29 november 2003, waarvoor zij op 30 april 2010 werd veroordeeld. Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op de staat van bijzondere herhaling doordat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten tussen 23 februari 2008 en 10 september 2011 waarvoor zij veroordeeld werd op 27 juni 2013. Er wordt in de bestreden beslissing ook nog gewezen op het feit dat noch haar huwelijk, noch de regularisatie van haar verblijf haar crimineel gedrag hebben gewijzigd, dat zij de mogelijkheid had terug te keren op het rechte pad, maar in tegendeel weloverwogen heeft gekozen om haar delinquente drugsactiviteiten (verder te zetten).

3.2.4.3.4. Er wordt eveneens gewezen op de Marokkaanse nationaliteit van de verzoekende partij waarbij wordt gesteld dat niet blijkt dat zij zich ver van de Marokkaanse gemeenschap zou houden zodanig dat een terugkeer naar haar land van oorsprong onmogelijk zou zijn. Daarnaast wordt ook gewezen op de Nederlandse nationaliteit van de echtgenote, waarbij wordt gewezen op het feit dat zij nooit inschrijving heeft gevraagd op het grondgebied.

3.2.4.3.5. Ook betreffende de gezinssituatie van de verzoekende partij, onder meer de duur van haar huwelijk en andere elementen die wijzen op een effectief beleefde gezinssituatie tussen partners, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd. Zo wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij op 23 september 2003 gehuwd is met B.A. en dat het echtpaar gescheiden is op 2 december 2008, dat zij op 27 december 2010 huwde met Z.B. van Nederlandse nationaliteit, dat haar echtgenote haar regelmatig komt bezoeken in de gevangenis maar nooit inschrijving heeft gevraagd op het grondgebied. De verzoekende partij kan, gelet op voorgaande, niet dienstig betogen dat de verwerende partij niet is ingegaan op haar huwelijk met een Nederlandse onderdane.

3.2.4.3.6. Er blijkt voorts niet dat de verzoekende partij kinderen heeft geboren uit haar huwelijken, zodat de verzoekende partij niet aantoont waarom met de criteria die betrekking hebben op kinderen rekening diende te worden gehouden. Voorts toont de verzoekende partij evenmin aan waarom rekening diende te worden gehouden met het criterium of haar partner bij het begin van de relatie op de hoogte was van de strafrechtelijke inbreuken. In ieder geval toont zij niet aan dat de bestreden beslissing, door geen rekening te houden met dit criterium, kennelijk onredelijk is.

3.2.4.3.7. Met betrekking tot de ernst van de moeilijkheden die de partner van de verzoekende partij zou ondervinden in het land van herkomst van deze laatste, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat haar echtgenote nooit inschrijving heeft gevraagd op het grondgebied. De verzoekende partij betoogt dat haar echtgenote nooit eerder in Marokko heeft gewoond en geen banden vertoont met dit land, doch laat na de concrete motieven te weerleggen. De verzoekende partij toont niet aan dat haar echtgenote, die nooit inschrijving heeft gevraagd op het grondgebied, de intentie heeft haar zich bij haar echtgenoot te voegen. Zelfs indien er van kan uitgegaan worden dat de echtgenote van de verzoekende deze intentie heeft, dan nog toont de verzoekende partij niet aan welke moeilijkheden haar partner zou ondervinden in Marokko. Met het argument dat haar echtgenote nooit in Marokko heeft gewoond en geen banden heeft met dat land, toont de verzoekende partij niet aan dat haar echtgenote ernstige moeilijkheden zou ondervinden in Marokko. Bovendien wordt in de 'richtinggevende criteria' van het EHRM gesteld dat het enkele feit dat de partner moeilijkheden kan ondervinden bij het vergezellen van de verzoekende partij op zich een verwijdering niet in de weg staat.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet is nagegaan of de echtgenote van de verzoekende partij überhaupt op Marokkaans grondgebied zou kunnen worden toegelaten, stelt de Raad vast dat de verwerende partij geen wettelijke bepaling bekend is op grond waarvan zij verplicht

zou zijn na te gaan of de echtgenoot van een vreemdeling die wordt uitgezet naar diens land van herkomst, toegelaten zou kunnen worden tot dat land. Ook de 'richtinggevende criteria', opgesteld door het EHRM, waarnaar de verzoekende partij verwijst, maken geen gewag van het rekening houden met of het nagaan van de toegang tot het grondgebied van het land van herkomst van de vreemdeling die wordt verwijderd voor de partner.

3.2.4.3.8. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd betreffende de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en deze met het land van bestemming. Zo stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de familieleden van de verzoekende partij haar kwamen bezoeken in de gevangenis, dat, ten gevolge van de lange duur van haar verblijf, kan beschouwd worden dat zij in België sociale banden heeft ontwikkeld, dat zij het grootste deel van haar leven in Marokko heeft doorgebracht, dat zij sinds 15 jaar in het Rijk leeft en tijdens deze periode 4 jaar opgesloten is geweest in gevangnissen, dat zij op de leeftijd van 23 jaar op het grondgebied is aangekomen alsook dat niet blijkt dat zij zich ver van de Marokkaanse gemeenschap zou houden zodanig dat een terugkeer naar haar land van oorsprong onmogelijk zou zijn. De verwerende partij concludeert op basis van deze elementen dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de verzoekende partij voortvloeit zodanig is dat haar familiale en persoonlijke belangen in dit geval geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij onterecht voorhoudt dat zij voldoende banden heeft met haar land om terug te kunnen keren, dat zij haar land heeft verlaten op minderjarige leeftijd, dat zij nooit aldaar heeft ingestaan voor haar onderhoud, dat zij nooit is afgestudeerd in Marokko, dat zij een werkverleden heeft in België, doch niet in Marokko, dat zij geen eigendommen heeft in Marokko alsook geen opvangnetwerk. De verzoekende partij stelt dat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat nagegaan werd wat de mogelijkheden voor haar zijn in Marokko, dat de verwerende partij nalaat aan te geven bij welk familielid zij terecht kan, dat zij immers geen familiaal noch sociaal opvangnetwerk heeft in Marokko.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij haar land op minderjarige leeftijd heeft verlaten, dat zij nooit aldaar heeft ingestaan voor haar onderhoud, dat zij nooit is afgestudeerd in Marokko, dat zij geen werkverleden heeft in Marokko, dat zij geen eigendommen heeft in Marokko alsook geen familiaal of sociaal opvangnetwerk, doch dit geenszins aannemelijk maakt. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied voor het eerst gemeld wordt op 27 januari 2000, en de verzoekende partij aldus op dat ogenblik 22 jaar is. Voorts stelt de Raad vast uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij voorhoudt dat zij nagegaan heeft wat de mogelijkheden voor de verzoekende partij zijn in Marokko, alsook dat de verzoekende partij niet aantoon op grond van welke wettelijke bepaling de verwerende partij bij het uitzetten van een vreemdeling, dergelijke verplichting zou hebben. Ook de door de verzoekende partij opgesomde 'richtinggevende criteria' vereisen dit niet van de verwerende partij, doch enkel dat zij rekening houdt met de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van bestemming. Uit de vorige paragraaf is reeds gebleken dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. Voorts is de Raad ook geen wettelijke regel bekend die de verwerende partij bij het uitzetten van een vreemdeling verplicht na te gaan bij welk familielid de vreemdeling terecht kan of welke de te verwachten gevolgen zijn van een uitzetting. In haar verzoekschrift toont de verzoekende partij voorts geenszins *in concreto* de sterkte van haar banden met België aan, noch maakt zij aannemelijk geen banden meer te hebben met Marokko, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Ook toont de verzoekende partij niet aan om welke redenen het eventueel niet terecht kunnen bij een familielid, waarbij dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij een volwassen man is, of omwille van welke te verwachten gevolgen de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat de verwerende partij heeft nagelaten het land van herkomst te contacteren teneinde 'informatie' te bekomen met betrekking tot haar huidige 'statuut', laat zij na aan te geven om welke redenen of op welke grond de verwerende partij informatie had kunnen of moeten bekomen van haar herkomstland, noch geeft zij aan welke dienstige informatie betreffende haar 'statuut' de verwerende partij eventueel had kunnen bekomen. Een dergelijke vage uiteenzetting kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.5. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met

overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de beslissende overheid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De verzoekende partij maakt ook geen schending van de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de beslissende overheid op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.7. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.2.7.1. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een inmenging van het openbaar bestuur is toegestaan indien dit in een wetbepaling is voorzien en vereist is om bepaalde doelstellingen te bereiken. *In casu* staat het niet ter discussie dat in artikel 20 van de vreemdelingenwet is voorzien dat een vreemdeling die de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad kan worden uitgezet. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een uitzetting van de verzoekende partij vereist is omdat uit de in de bestreden beslissing opgesomde feiten blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat een uitzetting een inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven, zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM doch dat deze inmenging gerechtvaardigd is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Deze vaststellingen vinden steun in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier waaruit onder meer blijkt dat de verzoekende partij meermaals werd veroordeeld voor drugsdelicten en noch haar huwelijk, noch de regularisatie van haar verblijf haar crimineel gedrag hebben gewijzigd. Aldus kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij een ernstige, actuele en reële bedreiging vormt voort de openbare orde. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing waarbij gewezen wordt op de totale minachting die de verzoekende partij toont voor andermans gezondheid die ernstig wordt geschaad door het gebruik van harddrugs, de belangrijkheid van de tentoongespreide handel, de juiste rol die de hare was in het kader van een zeer gestructureerde vereniging van misdadigers, het doel van het profijt dat zij heeft nagestreefd en de aanzienlijke schade die dergelijke feiten berokkenen aan het sociale weefsel in het geheel, op het feit dat de drugshandel een echte plaag vormt die de openbare gezondheid schaadt en die de openbare orde aantast en dat het bijgevolg gerechtvaardigd is zich te beschermen tegen de verzoekende partij die bijdraagt aan haar ontwikkeling, op de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers en op het feit dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen de verzoekende partij die haar regels systematisch met de voeten treedt, kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken en te motiveren wat het ernstige, actuele en reële gevaar is voor de maatschappij.

3.2.7.2. De verzoekende partij meent dat van haar echtgenote niet kan worden verwacht dat zij haar vergezelt naar Marokko bij haar uitzetting. Zij gaat er vooreerst aan voorbij dat haar echtgenote nooit inschrijving heeft gevraagd op het Belgisch grondgebied, terwijl het huwelijk reeds bestond voordat de verzoekende partij in de gevangenis werd opgesloten, zodat haar intentie om zich bij de verzoekende partij te voegen en de verzoekende partij te vergezellen naar haar herkomstland niet eenduidig blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Ook ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift toont de verzoekende partij niet aan dat haar echtgenote de intentie heeft zich bij haar te voegen en haar te vergezellen naar haar land van herkomst.

Voorts toont de verzoekende partij ook niet aan dat, indien haar echtgenote haar zou vergezellen naar haar land van herkomst, zij moeilijkheden zou ondervinden. Zij toont aldus geen concrete hinderpalen aan voor het verderzetten van haar gezinsleven in haar herkomstland. Het enkele feit dat haar echtgenote de Nederlandse nationaliteit heeft, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat een uitzetting een inbreuk betekent in haar gezinsleven, dat van de verwerende partij verwacht moet kunnen worden dat zij een degelijke belangenafweging heeft gemaakt om zo in alle redelijkheid tot haar beslissing te kunnen komen, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing een dergelijke belangenafweging met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij en haar echtgenote blijkt. Immers kan in de motieven van de bestreden beslissing gelezen worden dat de verzoekende partij op 27 december 2010 huwde met mevrouw Z.B., dat een uitzettingsmaatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van de verzoekende partij, dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen, dat, niettegenstaande haar Nederlandse echtgenote haar regelmatig bezoekt in de gevangenis, zij nooit inschrijving heeft gevraagd op het grondgebied, dat haar huwelijk haar crimineel gedrag niet heeft gewijzigd. Daarnaast wordt uitgebreid gemotiveerd omtrent de schending van de openbare orde alsook over het gedrag van de verzoekende partij, de aard en de ernst van de gepleegde feiten alsook betreffende de maatschappelijke gevolgen. Concluderend stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit haar gedrag voortvloeit zodanig is dat haar familiale en persoonlijke belangen (en die van de haren) in dit geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Zoals blijkt uit onderhavig arrest slaagt de verzoekende partij er niet in deze motieven te weerleggen, noch aan te tonen dat de door de verwerende partij gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk is.

3.2.7.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.7.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat het evenredigheidsbeginsel werd miskend.

3.2.8. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER